

**ДЖОРДЖО
ЩЕРБАНЕНКО**

**МІЛАНЦІ
ВБИВАЮТЬ
ПО СУБОТАХ**

Роман

Харків
«ФОЛІО»
2019

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Разом із масовим наступом цивілізації сьогодні виходить на світ і масова злочинність. Поліцаї вже не можуть ганятися за якимсь одним порушником закону, розслідувати якусь окрему кримінальну справу. В наші дні здійснюються широкомасштабні операції за участю численних загонів поліції по боротьбі з убивствами, пограбуваннями банків, торгівлею наркотиками, підпільною проституцією, фальшуванням грошей, азартними іграми, злочинами на расовому ґрунті. Вони ведуть ловитву в цьому мерзенному морі, витягаючи звідти потворних риб, великих і малих, і оздоровлюючи суспільство. Але в них немає часу шукати дівчину майже двометрового зросту і вагою близько ста кілограмів, до того ж несповна розуму, яка щезла з рідного дому й загубилась без

*сліду в безмежних кам'яних хащах Мілана,
де щодня хтось зникає й годі його знайти.*

1

— Отже, — сказав Дука Ламберті.

Це було не запитання, а заклик продовжити розповідь.

Старий, але кремезний чоловік з густими бровами, який сидів по другий бік столу, знову почав говорити.

— Щоразу, коли я приходив до поліції, комісар казав мені: «Не хвилюйся, ми знайдемо твою дівчинку, почекай, знаєш, скільки в нас роботи?» Я ходив туди щотижня й комісар увесь час обіцяв розшукати мою доньку. Минуло п'ять місяців, але її не знайшли, і я не можу так далі жити. Ради Бога, бригадире, знайдіть її, інакше я щось із собою вчиню.

Дука Ламберті не був бригадиром, проте не став заперечувати, бо не мав звички поправляти, повчати людей. Він дивився на літнього чоловіка, не такого вже й старого, якому, мабуть, ще не виповнилося шістдесяти, розглядав його мужнє обличчя, спотворене гримасою відчаю, близького до плачу.

— Обіцяю, ми розпочнемо пошуки, — мовив без зайвих слів Дука Ламберті.

Історія була дуже проста. Дівчина з невідомих причин покинула дім, батько заявив про це в місцеву квестуру, й комісар робив усе що міг, аби знайти запропащену. Але того, що він міг, було недостатньо, чи дуже мало, чи взагалі безнадійно мало.

За п'ять місяців, розмисливши по-італійськи, що для досягнення мети краще дати спокій маленькому начальнику й одразу піти до великого, батько дівчини прийшов до Головного поліцейного управління й зміг потрапити до самого Карруа. Але той був надміру завантажений і направив прохача до Дуки Ламберті. «Мені жаль цього чоловіка, зроби для нього все що можеш», — сказав Карруа. Й Дука прагнув робити все що міг.

— Скільки років вашій дочці? — запитав він старого, взявши з шухляди столу чистенького зошита. Йому хотілося підтримати бідолаху дружнім словом, теплим, приязним тоном, яким той під час їхньої бесіди розповідав про дочку.

— Двадцять вісім, — відповів прохач, з обличчя якого зникла хвороблива гримаса.

Дука Ламберті поклав маленького олівця поруч із зошитом. Хотілося вірити, ніби його зрадив слух і старий сказав «вісімнадцять», але було зрозуміло, що це не так. Він виразно чув — старий сказав «двадцять вісім». Отже, виникло непорозуміння. Ще хвилину тому він був переконаний, що йдеться про неповнолітню, яка, можливо, пустилася хати з якимсь молодим негідником, але двадцятивосьмирічна жінка — це зовсім інший поворот справи.

— Ваша дочка доросла людина й не може вважатися дівчинкою, — мовив він, розглядаючи густий заріст на руках старого, щоб не дивитись йому в очі. — А раптом вона вирішила поєднати долю з любим їй чоловіком? Тоді не можна казати про втечу чи викрадення, а лише про залишення вашою двадцятивосьмирічною дочкою батьківського дому на ґрунті кохання.

Старий похитав головою.

— Ні, моя дочка є дівчинкою і залишиться нею навіть тоді, коли їй буде сто років.

Запала мовчанка. Дука кивнув, бо не хотів заходити в суперечку з убитою горем людиною, розуміючи, що для батька дочка завжди дитина, навіть у сторічному віці. Проте з по-

зицїй закону таке нїжне батькове почуття позбавлене сенсу. Й вїн сказав це тому, хто сидїв перед ним того тихого вересневого ранку.

— Розумїю, але з юридичного погляду ми жодним чином не можемо вплинути на двадцятивосьмирічну жїнку, яка вирїшила піти з рїдного дому.

Тодї чоловік по той бїк столу низько нахилив голову й мовив з гїркою й вїдчайдушною рїшучїстю:

— Моя дочка — розумово вїдстала особа. Вона народилась такою й має інтелект малої дитини. На Рїздво попросила мене подарувати їй дитячу швейну машинку, і я зробив це, інакше вона почала б плакати. Купив той подарунок на виплат, ще й досї не розраховався. На цїй машинці вона шиє платтячка своїм лялькам, бо продовжує гратися з ними. Їх у неї повна кїмната.

Дука пїдвївся. Справа ставала ще складнїшою, нїж здавалося спочатку, складнїшою й сумною. Вїн запитав, стоячи спиною до старого:

— Ваша дочка була в психїатричній лїкарні?

— Нї, нї, — вїдповїв той глухим голосом. — Ми її завжди тримали вдома.